

2026. február 23. hétfő

Áldjátok népek, a mi Istenünket, hangosan hirdessétek dicséretét. Ő tartott életben bennünket és nem engedte, hogy lábunk meginogjon. (Zsoltár 66, 8-9)

Fil 3,12-16:*Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már a célnál volnék, de igyekszem, hogy megragadjam, mert Krisztus Jézus is megragadott engem. Testvérek, én nem gondolom magamról, hogy már megragadtam, de egy biztos: felejttem, ami mögöttem van, és nekifeszülök annak, ami előttem van. Igyekszem a cél felé, hogy elnyerjem Isten mennyei hívásának jutalmát, melyet Krisztus Jézusban adott. Akik tehát érettek vagyunk, így gondolkodjunk! Ha pedig valamit másképpen gondoltok, Isten majd megvilágosít benneteket. Mindenesetre amit elértünk, abban tartsunk ki!*

Igehirdetés:

Hova jutnánk,

ha mindenki csak mondogatná, hogy hova jutnánk,

és senki sem indulna el, hogy megnézzé,

hova jutnánk, ha elindulnánk. (Kurt Marti, Svájc, 1921-2017)

Kurt Marti verse jutott eszembe Pál fantasztikus futásáról, ami minket is elindít. A keresztény élet ugyanis nem állóvíz. Nagyon szeretem Pál képeit, szeretem a dinamizmusát és az őszinteségét. Ebben a képben semmi nincsen a gőgös beérkezetség tudatból, a megtértek felsőbbrendűségéből. Egy őszinte vallomás ez egy megragadott embertől, aki nem állítja, hogy már a célnál lenne, hanem azt mondja, hogy úton van, hogy igyekszik, hogy nekifeszül, hogy előre tekint. Pál egy hosszútávfutó képét hozza elénk és valóban, a keresztény élet sokkal inkább egy ultramaratonhoz hasonlít, mint egy sprintfutáshoz. A kitartásunk sokkal többet számít, mint a gyorsaságunk. Ez az érett gondolkodás, amire Pál hivatkozik. Illetve azt is mondja, hogy ha már elindultunk, Isten majd kiigazít minket, ha valamiben megtévednénk: *Ha pedig valamit másképpen gondoltok, Isten majd megvilágosít benneteket.* Bátran induljunk hát el!

Pál igyekszik, hogy megragadja a keresztény élet teljességét, és tudja, hogy még nem érte el. Az erőt számára az adja, hogy Krisztus Jézus megragadta őt. Innen indul Pál. A hit útja a számára nem valamiféle kívülről jövő elvárás, hanem egy mély belső megragadottság. A keresztény ember tehát nem tökéletes, nem beérkezett ember. A keresztény ember olyan, Krisztus által megragadott ember, aki elindul és nekifeszül annak az útnak, amerre Krisztust tudja. A keresztény élet nem tanok elfogadása, hanem Isten vonzásának felismerése és erre a vonzásra adott válasz.

Zarándok, íme lábnyomod az ösvény,
csak lábad nyoma, ennyi az egész;

figyelj rám zarándok, hidd el, nincs is ösvény,
ösvény csakis akkor lesz, ha mész.

Csak ha elindulsz, abból lehet ösvény,
s fürkésző szemed ha majd visszanez,

látja akkor, milyen utat rajzolt
lábad nyoma, melyre vissza sose térsz.

Figyelj rám, zarándok, s hidd el, nincs is ösvény,
csak hajók pásztája, mely mély tengerbe vész..

-mondja nekünk *Antonio Machado* Baán Izsák OSB fordításában. Vagyis induljunk el! A nagybőjti kalandunk akkor válik valósággá, ha elindulunk benne, ha kitesszük magunkat annak a hívásnak, ami nagybőjt eleje óta ismétlődően megszólal a számunkra, ha máshol nem, akkor itt az áhitatokon. Amit kitűztél, abban legyél kitartó és merj újratekdeni! A Krisztusban növekvő szabadságot hozhatja meg nekünk a bőjt kalandja, ha kitartunk benne.